Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXV Ч. 250. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 17-го ЛИСТОПАДА 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, NOVEMBER 17, 1978 No. 250. VOL. LXXXV.

НАПЕРЕДОДНІ III КОНҐРЕСУ СКВУ

Чоловічий хор „Гомін" Менчестер, Велика Британія, диригент — Ярослав Бабуняк, один з мистецьких ансамблів, які виступлять на великому концерті в четвер, 23-го листопада, в Карнеґі Голл з нагоди III Конґресу СКВУ.

Ню Йорк (УККА-І. Скочиляс). — Підготовчі Комісії для переведення Третього Конгресу СКВУ викінчують намічену працю, щоб в днях 23-26 листопада 1978 успішно відбувся Конгрес в Америка готелі у Ню Йорку. Конгрес — це має бути маніфестація живучости української духовости, української культури у країнах нашого поселення. А передусім — це буде вияв наших змагань і готовности всілякими доцільними засобами допомагати й підтримувати змагання українського народу здобути волю й визволити Україну від московсько-комуністичного режиму.

Вже в неділю 19 листопада, напередодні Конгресу будуть відслужені Божественні Літургії в наміренні українського народу, а в четвер, 23 листопада, в залі нарад перед офіційним відкриттям Конгресу буде відслужений Екуменічний Молебень.

Величавий Концерт — Фестиваль української пісні

Між діловими нарадами, у програму Конгресу включено репрезентативний Концерт, щоб заманіфестувати те, що в нашому народі завжди було великою цінністю й гордістю — українську пісню, яка до глибини передувзує своєю красою. У тій цілі, заходами Підготовного Комітету, в першому дні Конґресу в четвер, 23 листопада, о год. 6:30 в залі „Карнеґі Голл" відбудеться величавий Концерт.

У програмі Концерту ві-

(Закінчення на стор. 4)

Відбулися організаційні збори Балтіморської Округи

Вашінгтон. — У неділю, 12-го листопада ц. р., у Вашінгтоні, Д. К., в домі св. Софії, відбулися організаційні збори Округи УНСоюзу в Балтіморі, Мд.

Збори відкрив та ними проводив голова Округи п. Богдан Ясінський, а секретарював п. Остап Зинюк.

Відкриваючи збори, Б. Ясінський попросив присутніх вшанувати хвилиною мовчанки недавно померлого, колишнього голову Округи бл. п. Теодора Хая. Після цього приступлено до звітів з проробленої у цьому році праці.

Відтак голова Округи привітав головного організатора Василя Оріховського, попросивши його до слова. Головний організатор познайомив присутніх зі загальним станом УНСоюзу та подав, які були організаційні здобутки в цьому конвенційному році. Балтіморська Округа до кінця жовтня ц. р. здобула 50 нових членів. До виконання квоти членів, яка виносить 90 членів, їй ще бракує 40 членів. При цьому В. Оріховський висловив признання тим секретарям, які вже виконали свої квоти, а то Іванові Малкові, секретареві 320-го Відділу, який здобув уже 16 нових членів і Остапові Зинюкові, секретареві 15-го Відділу, який приєднав 15 нових членів. Головний організатор також подав ряд порад, як пояснювати та переконувати проспектів вступати в члени УНСоюзу. Після доповіді В. Оріховського виявилася жива дискусія, у якій забирали голос такі панове: Б. Ясінський, Е. Притула, О. Зинюк, інж. Л. Блонарович, І. Малко, А. Ціздин, Б. Максимчук та Д. Пісецький.

Рішено відбути ювілейні святкування з нагоди 85-річчя „Свободи" та УНСоюзу. Пов'язану з цим імпрезу заплановано на березень або квітень 1979 року.

За перекуською, що її приготовила дружина голови Округи п-і Ясінська з допомогою п-ни Зинюк, ще довго велася гутірка в дружній атмосфері.

У Ню Йорку помер проф. Іван Л. Замша, довголітній секретар управи УВАН

Ню Йорк. — Тут у середу, 15-го листопада, на 84-му році життя помер після короткої недуги професор Іван Лукич Замша, відомий економіст, кооператор, довголітній секретар Управи Української Вільної Академії Наук у ЗСА і керівник фінансового Відділу УВАН, як теж довголітній дописувач до „Свободи".

Св. п. проф. Іван Л. Замша

Іван Л. Замша народився 8 жовтня 1895 року у селі Розкішна на Київщині у селянській родині. Закінчив прогімназію в містечку Ставище, 1912 року вирушив до Манджурії з наміром заробляти і продовжувати освіту. Там вперше зацікавився кооперацією. В 1916 році був мобілізований до армії. Після лютневої революції 1917 р. брав активну участь в українізації військових час-

(Закінчення на стор. 4)

СССР НЕ МАЄ ОБОРОНИ ПРОТИ НОВОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ РАКЕТИ

Вашінгтон. — Віддлям Перрі, підсекретар оборони, який відповідає за всі досліди в Пентагоні, стверди, що оборонна система Совєтського Союзу є „цілковито неефективна" проти нової крилатої ракети ЗСА.

Виступаючи тут на пресовій конференції у вівторок, 14-го листопада, В. Перрі заявив, що для побудови нової оборонної системи, яка включала б біля 100 далекосяжних радарних літаків, кілька тисяч нових джетових літаків і 10 000 ракет, Совєтський Союз мусів би видати близько 50 більйонів долярів. Навіть розбудувавши таку систему, твердив Перрі, Совєтському Союзові пощастило б зістрілити заледве половину нових ракет ЗСА, які можна вистрілювати з бомбовиків типу „Б-52" з віддалі 400 до 500 миль від кордонів СССР. Продукція 3000 крилатих ракет, які мають стати головною стратегічною зброєю американського арсеналу в 1980-их роках, коштуватиме ЗСА біля 10 більйонів долярів, — сказав Перрі.

Твердження В. Перрі, в яких він відкликувався на найновіші досліди із запляновано новою ракетою, мали намір опрокинути деякі критичні завваги щодо ефективности цих ракет і доцільности їх виробу. В. Перрі зокрема підкреслив факт, що нова крилата ракета може бути озброєна звичайною, або нуклеарною головкою — стрільном та зможе летіти нижче засягу теперішніх радарних сіток СССР.

Вправді, заявив В. Перрі, совєти працюють над продукцією нової ракети типу СА-10, яка може бути частинно ефективна проти крилатих ракет, але фактичне примінення тих ракет „заберe їм ще довгі роки"

У Нюарку судитимуть ще одного за шпигунство для СССР

Нюарк, Н. Дж. — Незабаром окружний суд в Нюарку судитиме ще одного совєтського шпигуна, моряка Івана Рогальського який вискочивши із совєтського корабля у прибережних водах ЗСА кілька років тому, згідно з твердженням прокуратури, пристався довший час втікачем, але в дійсності виконував шпигунську роботу в користь Совєтського Союзу, намагаючися одержати, або купити від американських громадян, затруднених в ракетній індустрії, відомості про новочасну ракетну зброю. Попавши в засідку Еф-Би-Ай в 1977 році, Рогальський „психічно захворів" і його тоді віддали, на зарядження федеральної судді Ґерберта Стерна, до психіятричної федеральної лічниці у Спрінгфілд, Міссурі, де цілий ряд фахівців установили, що Рогальський є фізично і ментально здоровий і може відповідати перед судом за доконані ним злочини.

На початку цього тижня оборонці Рогальського намагалися переконати суддю Стерна, щоб він змінив обвинувачення супроти підсудного, але Стерн відмовився це зробити, бо для цього немає достатніх підстав. Не зважаючи на те, що раніше суддя Стерн визнав Рогальського незвдібним відповідати за здогадно доконані ним злочини, то на підставі лікарських ізізнань і особистих свідчень лікарів-психіятрів він змінив свою думку. У суперечці між суддею Стерном і оборонцем Рогальського, Гайджінсом, останній закинув федеральному суддів „неетичність" і „непрофесійність" у підході до справи його клієнта. Це, однак, не змінило рішення судді. Під теперішню пору Рогальський перебуває у в'язниці в Ню Йорку. Покищо не відомо коли розпічнеться переслухання і суд над цим здогадним совєтським шпигуном.

У Ню Йорку влаштовують зустріч з ректором УВУ проф. В. Яневим

Ню Йорк. — Об'єднання Українських Письменників „Слово", Делеґатура і Фундація Українського Вільного Університету влаштовують в цю суботу, 18-го листопада, ювілейну зустріч-бенкет з ректором УВУ проф. д-ром Володимиром Яневим з нагоди його 70-ліття.

Проф. В. Янів — відомий науковець, письменник і громадський діяч. Він є автором, редактором і упорядником численних наукових і публіцистичних праць. Є членом багатьох українських і міжнародніх наукових установ.

Щоб відзначити видатну діяльність проф. д-ра Володимира Янева як на науковому й письменницькому полі, так і на громадському, в суботу в залі УНДому в Ню Йорку при Другій евеню відбудеться зустріч із вечерою та мистецькою програмою. Початок о год. 6:30 вечора. Головну промову про життєвий шлях Ювілята виголосить д-р Юрій Старосольський, Начальний Пластун, а мгр Орест Питляр поділиться своїми спогадами.

Цього самого дня о год. 4:00 по полудні в домі СУА, 108 Друга евеню, в Ню Йорку 64-ий Відділ СУА влаштовує доповідь проф. д-ра В. Янева на тему „Незломний дух української жінки". Програму провадить Уляна Любович, редактор журналу „Наше Життя".

Вечір присвячений св. п. Богданові Кравцеву

Ню Йорк. — У неділю, 19-го листопада, тут у Пластовому Домі, 144 Друга евеню в 4-ій год. по пол. відбудеться Вечір, присвячений св. п. Богданові Кравцеву, видатному науковці-літературознавцеві, поетові, довголітньому співредакторові „Свободи" та пластовому діячеві. Вечір влаштовують Осередок Праці Уладу Пластового Сеніорату в Ню Йорку та Пластові Курені „Лісові Чорти" та „Верховинки".

У програмі — доповіді: д-р Юрій Старосольський, Начальний Пластун: „Богдан Кравців-Пластун", д-р Остап Тарнавський: „Богдан Кравців — поет і письменник", д-р Мирослав Прокоп: „Богдан Кравців —націоналістичний діяч", як теж мистецьке читання творів Кравцева

У ЛМКЛЮБІ ДОПОВІДАТИМЕ РЕД. БОРИС ЯМІНСЬКИЙ

Ню Йорк. — Стараннями Спілки Українських Журналістів Америки та Літературно-Мистецького Клюбу у п'ятницю, 17-го листопада ц. р., о год. 7:30 вечора, у приміщенні цього Клюбу, відбудеться інформаційна доповідь ред. Бориса Ямінського, пресового референта австрійського міністерства Суспільної опіки на тему: „Український Відень сьогодні".

ПОЛЯКИ ВІДЗНАЧИЛИ 60-РІЧЧЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Варшава. — Кільканадцять тисяч поляків, відзначаючи 60-річчя відновлення самостійности Польщі в 1918 році, маршували вулицями столиці і відбули нелеґальну, але толеровану урядом маніфестацію перед пам'ятником Невідомого Вояка. Вони співали патріотичні пісні, вигукували антисовєтські гасла і голосно висловлювали свою радість з вибору кандидата Кароля Войтили на Папу Римського. В час цієї демонстрації в околиці не було видно уніформованої поліції, можливо тому, щоб не провокувати зударів.

Про маніфестацію організатори інформували мешканців Варшави й околиць підпільними летючками й іншими нелеґальними виданнями. Кореспонденти звітують, що демонстрація була в загальному спокійною. У релігійних відправах взяло участь велике число поляків, які виповнили катедру св. Яна і півміляевий простір довкола катедри. На відправі не було примаса Польщі кардинала Стефана Вишинського. Він перебував тоді в Люблині, де мав виступити з доповіддю на католицькому університеті.

У маніфестації під пам'ятником демонстранти відзначили двох героїв з часів Другої світової війни — ген. Стефана Гротровецкого, якого розстріляли гештапо і ген. Леопольда Окуліцкого, якого депортували до Совєтського Союзу і там він загинув. Ген. Окуліцкі, як відомо, не є визнаний героєм комуністичною владою теперішньої Польщі і тому товпа демонстрантів домагалася від уряду його реґабілітації. Деякі учасники викрикували гасла: „Хай живуть герої Катиня!", маючи на увазі біля 10 000 польських старшин і вояків, тіла яких знайдено в масових гробах в Совєтському Союзі в часі Другої світової війни. Панує загальне переконання, що польських офіцерів вимордували війська НКВД, хоч згідно з совєтською пропагандивною версією, польських військовиків вбили німці.

Китай зацікавлений закупівлею зерна в ЗСА

Гонг Конг. — Китайська Народна Республіка правдоподібно стане в скорому часі постійним і найбільшим відборцем американського зерна, — заявив американський секретар сільського господарства Баб Берґланд, після того, як він в товаристві сільсько-господарських спеціялістів відбув 10-денну подорож до Китаю і перевів численні розмови з офіційними китайськими представниками. Берґланд при тому відмітив, що З'єднані Стейти Америки будуть солідними доставцями зерна і йому здається, що він зумів переконати в цьому представників китайського уряду у численних дискусіях, які переввів під час свого перебування в Пекіні. Берґланд, однак, підкреслив, що не підписав з китайцями жадної угоди про постачання зерна і покищо тяжко встановити, яку кількість зерна купуватиме Китай в майбутньому. На початку цього року КНР закупила в ЗСА 3,2 мільйона метричних тонн пшениці, 1,2 мільйона тонн кукурудзи. Одна метрична тонна становить 1000 кілограмів, або 2204 фунтів.

Єдиним конкретним досягненням поїздки Берґланда — це обопільна погодженість обох сторін про виміну сільсько-господарською технікою і студентами, які в ЗСА студіюватимуть сільсько-господарські науки. Перша більша делеґація ЗСА поїде до Китаю на початку наступного року. Формальних договорів Берґланд не міг підписувати, бо між ЗСА і Китайською Народною Республікою нема дипломатичних зв'язків. „Китайці є дуже вразливі на цьому пункті", — заявив асистент Берґланда, Руперт Катлер, який активно допомагав американській делеґації в переговорах з китайцями.

Китай також дуже зацікавлений в закупівлі сільсько-господарських машин і штучних погноїв, як також побудовою на території Китаю фабрик для консервації харчів. Сільсько-господарські спеціялісти у Вашінгтоні передбачають, що КНР потребуватиме бодай 10 мільйонів тонн зерна до своїх 285 мільйонів зібраних у цьому році, щоб якось прогодувати власне населення.

Папа підтвердив целібат

Рим. — „Ми мусимо задержати значення нашого унікального покликання і ця унікальність мусить знайти вислів рівнож в нашому зовнішньому одягненні", — заявив Папа Іван Павло II в промові до 1300 священиків і монахів, підтверджуючи примусовий целібат для священиків латинського обряду. „Так, ми живемо в світі, але ми не є світськими особами", — сказав Папа під оплески присутніх, які вщерть заповнили Залю Благословень в Апостольській Палаті в четвер, 9-го листопада. Він закликав священиків додержуватися „відповідного способу життя". У своїй промові Папа Іван Павло відкликався на становище Папи Павла УІ в справі целібату, що його він подав до публічного відома під час Другого Ватиканського Екуменічного Собору в 1962-1965 роках і на нарадах Синоду Єпископів в 1971 році. Папа Павло УІ повторно затвердив примусовий целібат для священиків латинського обряду в одній із найбільш контроверсійних енциклік, опублікованій в 1967 році.

Як відомо, питання примусового целібату стало в останніх роках одним із найбільш контроверсійних для Католицької Церкви. В результаті строгого примінення цієї вимоги целібату, тисячі осіб залишили священичий стан, а число кандидатів на священиків постійно зменшується.

Президент Альжирії закінчив відвідини СССР

Москва. — Президент Альжирії Гуарі Бумедієн відлетів з Москви у вівторок, 14-го листопада ц. р., після відносно довгого перебування в СССР. Повідомляючи про відліт Бумедієна, совєтське пресове агентство ТАСС, відмітило, що він відбув наради з Леонідом Брежневим, Ніколаєм Косигіним і Борисом Пономарйовим, під час яких „особливу увагу" присвячено ситуації на Близькому Сході.

Бумедієн, який від 24-го вересня ц. р. не мав жадних публічних виступів в Альжирії, перебував в СССР від 15-го жовтня ц. р. В Парижі деякі газети висунули здогади, що Бумедієн їздив до СССР на лікування.

В'ЯЗЕНЬ ІНФОРМУЄ ПРО НЕЛЮДСЬКІ УМОВИ ПРАЦІ В КОНЦТАБОРАХ СССР

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Серед великого числа документів самвидаву, в яких розповідається про невільничу працю політв'язнів у совєтських концтаборах, особливо вимовною і насиченою фактами є заява українського політв'язня М. Слободяна до голови Калузького обласного суду, що її друкуємо.

„Від квітня 1976 року я перебуваю в таборі ВС-389/36, де для мене, як і для всіх політичних в'язнів є дуже важкі умови життя. Я систематично зазнаю різних переслідувань і знущань від таборової адміністрації. Умови життя в таборі створені для нелюдського і зумисного фізичного знищення людей. Таким чином радянський уряд брутально порушує точку Гельсінкського акту про право людини. Через нелюдське відношення, а теж через брак своєчасної медичної допомоги, в квітні 1977 року, дійшло до того, що у мене почалася кровотеча дванадцятипалої кишки, це чудо, що я залишився живий. Під сучасну пору, крім виразкової недуги, я маю хронічний тонзиліт, через який ускладнюється хвороба вух. Усі мої неодноразові прохання, щоб мені зоперували мигдалки, лишаються без відповіді. 10 березня ц. р. за це, що я через стан здоров'я не міг виконати норми виробітку і вимагав медичної допомоги, мене, хворого, посадили на 2 дні в карцер. Замість того, щоб мені, хворому, дозволити діставати дієтичні харчі, мене, навпаки, позбавили права купувати в ларку, бо я, хворий, не міг виконати норми виробітку.

Під сучасну пору майже не існують нормальні побутові умови для в'язнів. Взимку в бараках температура буває 8-9 ступнів, замість 18 ступнів. У бараках, разом зі здоровими в'язнями є хворі на туберкульозу та інші хронічні недуги. Взимку ц. р. хворих від довшого часу на жовтачку, Світличного й Ісмаїлова забрали до лікарні щойно на вимогу інших політв'язнів. Тепер у житлових бараках немає туалетів і взимку вночі, в сніговію, інваліди другої групи і 60-70-річні діди мусять іти до загальної туалети, віддаленої від бараку на 200 метрів (туди і назад, приблизно, 8 хвилин ходу). При кінці 1976 року, політв'язень Ю. Гражус — старий чоловік — йшов вночі до туалети і, вертаючись назад, упав у снігі і пролежав там, аж поки його не піднесли інші в'язні, які йшли до туалети. І мені, хворому, приходиться хо-

(Закінчення на стор. 4)

Сахаров продовжуватиме боротьбу за права людини в СССР

Москва. — Академік Андрей Сахаров продовжуватиме боротьбу за права людини в Совєтському Союзі, — заявляють дисидентські джерела, не зважаючи на факти, що оборонці цих прав дуже потерпіли в 1977-78 роках. Сахаров заявив в останньому інтерв'ю, яке він дав закордонним кореспондентам у своєму помешканні в Москві, що хоча були великі жертви, боротьбу за права людини в СССР треба продовжувати, бо вона скоріше чи пізніше принесе корисні наслідки. „Дещо змінилося у цій країні", — підкреслив Сахаров у розмові з журналістами. „Багато людей заплатило за ці зміни велику ціну, багато втратило свободу, але настанова людей до цієї справи, не тільки в Совєтському Союзі, але також в інших краях світу, значно змінилась в користь людських прав". Тому змагання за ці права, на думку Сахарова, треба продовжувати, не зважаючи на посилені совєтські репресії.

Академік Андрей Сахаров

Розпочався суд над вірменським дисидентом

Москва. — У середу, 15-го листопада ц. р., розпочався суд над керівником вірменської дисидентської групи Робертом Назаряном, — повідомив закордонних кореспондентів академік Андрей Сахаров. Сахаров підкреслив, що група Назаряна, як й інші дисидентські групи в Совєтському Союзі, займається наглядом над виконанням Гельсінкської угоди і протестує проти посиленого терору КҐБ над інакомислячими. Згідно з інформацією Сахарова, суд над Назаряном відбувається в Єревані, Вірменська ССР.

У Ленінграді КҐБ заарештувало студента за „антисовєтську агітацію"

Ленінград, СССР. — Тут у вівторок, 14-го листопада, совєтські органи безпеки заарештували 20-річного студента Александра Скобова, обвинувачуючи його в „антисовєтській агітації й пропаганді", інформує пресове агентство Ройтерс, відкликаючись на дисидентські джерела.

Скобова, який є студентом історії четвертого року в Ленінградському університеті, КҐБ було придержало минулого місяця під час нагінки проти членів молодечої дисидентської групи, що має назву „Ліва опозиція". Крім цього, Скобов заряджував будівлею, в якій зустрічались і жили молоді люди не тільки з Ленінграду, але й з Москви, Білорусі, Молдавії й Балтійських республік. Під час зустрічей, молодь переводила дискусії на різні питання з ділянок мистецтва, філософії і політики. Цю будівлю органи безпеки закрили минулого вересня.

ЗМІНЕНО ДАТУ ЗУСТРІЧІ З ДИСИДЕНТАМИ

Ню Йорк, Н. Й. — Союз Українок Америки повідомляє, що заповіджена зустріч з Надією Світличною, ген. Петром Григоренком і Леонідом Плющем не відбудеться 19-го листопада, але натомість в неділю, 26-го листопада 1978 р., в домівці СУА о год. 5-ій по полудні, після Маніфестації СКВУ.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії) і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Кожний думай...

При різних нагодах ми залюбки повторюємо наші народні прислів'я, цитуємо Шевченка, Франка, Лесю Українку та інших своїх і чужих великих мужів та жінок, одушевляємось їхніми словами і мислями, але у практичному поступуванні не завжди їх придержуємося. Тим не менше їх треба цитувати і постійно повторювати. В давнину би вже казали, що навіть крапля вижолоблює камінь не своєю силою, але тим, що часто падає. Що ж тоді казати про часте повторювання слів і мислів, що мають силу!

В сьогоднішній нашій ситуації, крім багатьох інших великих і мудрих порад та заповітів, в які так багаті наша література, історія та народні прислів'я, зокрема „напрошується" порада-заклик нашого Великого Каменяра, Івана Франка: „Кожний думай, що на ТОБІ мільйонів стан стоїть, що за долю мільйонів мусиш дати ТИ одвіт!" Ми бо всі разом і кожний з нас окремо відповідальні однаково за добрі, як і за лихі рішення і вчинки, бо всі ми разом і кожний з нас окремо з них користає, або через них терпить.

Ця індивідуальна відповідальність кожного і всіх відноситься в теперішній ситуації зокрема до того, про що благаємо в наших молитвах: „Боже, нам єдність подай!", до чого закликав і цитований Іван Франко, щоб „громадою обух сталить!" Усі бо знаємо, що для наших ворогів немає нічого страшнішого і більш загрозливого, як наша єдність в дії, про яку мріють і до якої нас при кожній нагоді закликають наші Нескорені в Україні.

Чи можлива у нас така єдність? Чи можлива вона в народі, в якому від зарання історії і по сьогоднішній день — за словами гетьмана Івана Мазепи — „всі покою щиро прагнуть, та не в один гуж всі тягнуть"?

Добре сталося, що напередодні Третього Світового Конгресу Вільних Українців появилося два „Становища", які в більшій чи меншій мірі віддзеркалюють дві основні теперішні політичні концепції українців у вільному світі. Мова про — як це сказано в офіціяльному повідомленні — „узгіднені на нарадах Консультативної Комісії Уряду Української Народної Республіки і Революційної Організації Українських Націоналістів ПРИНЦИПИ УКРАЇНСЬКОЇ ЗОВНІШНЬОЇ І ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ", що були надруковані в „Свободі" з 29-го вересня ц. р., та надруковану в сьогоднішньому числі „Свободи" „ДРУГУ КОНЦЕПЦІЮ ЗОВНІШНЬОЇ І ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ", що з'ясовує становище Українського Демократичного Руху до згаданого становища Уряду УНР і Революційної ОУН.

Свого часу на цьому місці вже була мова про виразну в нас тепер тенденцію до основної в демократичному суспільстві двопартійної системи, якщо не в організаційному, то концепційному відношенні. Два „Становища", про які мова, це передбачування потверджують. Тяжко собі уявити не тільки демократичну систему, але й розвиток політичної думки без конфронтації різних думок і концепцій та інтеліґентної дебати. Коли ж ці думки і становища зводяться до двох головних концепцій, то ми є на дорозі до клясичної двопартійної демократії, якщо — як уже згадано — не в організаційному, то концепційному відношенні.

В обидвох „Становищах" йдеться радше про тактику і засоби, над якими завжди можна дебатувати та які можна відповідно достосовувати, якщо всі визнають основний і непорушний в нашій політиці принцип державного самовизначення України актами 22-го січня 1918 і 1919-го років. У цьому принципі не може бути жадного компромісу. Але до цієї мети ми можемо і повинні змагати різними доступними нам шляхами та бути справжнім „е плюрібус унум" — з множества одним.

Недалекий вже Третій Світовий Конґрес Вільних Українців дає нам рідкісну нагоду словом і ділом доказати це наше „з множества одне", коли мова про нашу єдність у змаганні до нашої основної мети — здійснення українського державного самовизначення шістдесят років тому. І саме в цьому відношенні кожний з нас, зокрема кожний з наших делеґатів на Третьому Світовому Конґресі Вільних Українців повинен думати, що на ньому „мільйонів стан стоїть" та що „за долю мільйонів" кожний з них мусить „дати одвіт"!

Ілля Дмитрів *

ЗА ПРАВИЛЬНІСТЬ ПІДХОДУ ДО ОРГАНІЗОВАНОГО ГРОМАДСЬКОГО ЖИТТЯ

(1)

Людина і система

Ступаючи слідом щоденних вимог організованого життя на різних відтинках і щаблях діяльности української діяспори, нашій людині важко слідкувати у цьому самому часі також і за цим, щоб її щоденна підприємчивість і винахідливість вкладалася в таку загальну систему, де кожне чергове колісце й кожний дальший крок на одному відтинку будуть логічно пов'язані з подібними кроками на другому. У висліді цього ми стаємо нерідко свідками очевидного дублювання плянів і конкретних заходів, які потягають за собою велику частину людських і матеріяльних зусиль та засобів.

Але на самому лише дублюванні плянів, засобів та зусиль, фізичних і матеріяльних, питання правильної постановки організованого життя не вичерпується. Це питання правильности щойно від цього розпочинається, а відтак переноситься на доволі широкий вахляр різних протиріч, що як примара обсідають з усіх боків організоване суспільне життя, випробовуючи силу його відпорности й зарадности в цих місцях, де схрещуються людські волі, перетинаються інтелектуальні калькуляції і формулюється одна або друга концепція впорядкованої системи.

Людський світ посідає уже доволі великий шлях життєвого досвіду. На протязі цього часу людина спромоглася випродукувати найскладніші машини й за їх допомогою піднятися в космос, осадовитися на інших плянетах, або спрямувати ці машини в такі місця Всесвіту, куди ще донедавна вона могла сягнути лише уявою, зором чи слухом. Кожна така машина складається зі сотень різних компонентів, а кожний такий компонент має докладно визначений розмір і функційність. Ніякої зайвої речі в такій машині немає. До функційности кожного компонента мусить бути підібраним його розмір, вага, а навіть і якість матеріялу. Присутність будь-якого відхилення від загального правила логічної послідовности у творенні механічної цілости рівнозначна у самому зародку з кінцевою невдачею, а подекуди і зі смертю тих, які допустилися недогляду чи помилки.

Одначе, на відтинку загальних суспільних відносин у світі, а чи в одному народі-нації, або в державі, цей доволі великий життєвий досвід ще не спромігся створити систему, в якій усі люди, їхні волі, загальна свідомість, професійна виробленість, їхні бажання й переконання, їхні щоденні прямування й настрої були б завжди на одному місці і в логічній послідовності прямували до одної мети, собі не суперечили, а вкінці також себе не поборювали.

Але всі дотеперішні досліди і практичні здобутки на відтинку суспільних відносин не осталися без певних, а подекуди навіть великих творчих наслідків. У висліді цього сьогоднішній погляд на людину, виконувану нею суспільну працю, і на створювані нею та час від часу переорганізовувані інституції, доволі прозорий і зрозумілий для кожного, хто цими питаннями глибше заінтересований.

Беручи людський світ у його загальному вигляді, ми бачимо у ньому дві доволі окремі системи, які прорізують його структуру від основ до самої гори. Одна із цих систем спирається в головному засновку на погляд про людину як свобідну одиницю з неповторними змислами духово-моральної, волевої й інтелектуальної творчости, яка від уродження приналежна до родини, роду, а відтак і народу-нації. Друга система дивиться на людину як на істоту механічну, якою в житті порушують звичайні гони матеріяльного порядку. В тій системі поняття роду й народу-нації виступають лише як ознаки певної моди у процесі від нижчих до вищих стадій розвитку суспільних істот.

Ці обидві системи мають доволі глибокий вплив на формування сучасного світу й на розвиток відносин між народами та людьми.

Від упадку Гетьманської Держави в половині XVIII-го століття українська людина й українська нація стали предметом майже нестримного експериментування чужих по дусі та культурі систем. Ця обставина зазнала ще більше радикальних змін з тією хвилиною, коли на теренах колишньої царської Росії владу захопили московські большевики, які підпорядкували людину як одиницю і всі суспільні інституції одному централістичному керівництву, одній комуністичній ідеології та одній зцентралізованій системі державного впливу й контролі.

[Продовження буде]

* З уваги на близькість III Конгресу СКВУ, містимо статтю Іллі Дмитрова з Лондону, Британія, щоб познайомити читачів з поглядами осіб з інших країн.

ДРУГА КОНЦЕПЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЗОВНІШНЬОЇ І ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ

СТАНОВИЩЕ УКРАЇНСЬКОГО ДЕМОКРАТИЧНОГО РУХУ ДО „ПРИНЦИПІВ УКРАЇНСЬКОЇ ЗОВНІШНЬОЇ І ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ", ПРОГОЛОШЕНОЇ УРЯДОМ УНР І ПРОВОДОМ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ ОУН У ВЕРЕСНІ 1978

У „Свободі" з 29 вересня ц. р. вищезгадані дві організації проголосили у формі тез свої погляди на головні засади української зовнішньої і внутрішньої політики, які, на їхню думку, мають стати напрямними для української політичної діяльности на весь час боротьби за відновлення української держави. Вони називають їх „незмінними".

Ми, Президія Українського Демократичного Руху, вважаємо потрібним зайняти до тих тез нашу позицію і таким чином дати українській спільноті другу концепцію української політики під сучасну пору, як альтернативу до пропозиції уряду і ОУН.

Наших поглядів ми не вважаємо „незмінними". Навпаки, ми глибоко переконані, що передумовою кожної успішної політики є її елястичність, тобто здібність міняти свою тактику і методи боротьби залежно від ситуації в Україні і в світі. Єдиним незмінним принципом нашої політики є незалежність української держави. Все інше формується під впливом засади: „політика — це мистецтво можливого", яке є тим більшим, чим ширшим і глибшим є політичний формат людей, що на даному етапі очолюють визвольну справу.

Оце і є перша основна різниця, яка відділяє УДР від уряду і від ОУН.

2. Друга протилежність між нами і ними полягає в тому, що ОУН і уряд (згідно із їхніми тезами) привласнюють собі право „забезпечити українську націю політичним керівництвом для мобілізації її сил та для спрямування їх на фронт визвольної боротьби". Слідкуючи за діяльністю революційної ОУН (і її найновішого союзника — уряду) та за її заявами, не можна позбутися переконання, що вона вважає себе саму тим проводом нації і з того титулу виступає як надрядний чинник у всіх питаннях української політики в Україні і поза нею.

Український Демократичний Рух відкидає таку постанову справи як шкідливу для цілого визвольного процесу. З того часу, як в Україні (вже майже 30 років) розгортається з великою силою боротьба українського руху опору (дисидентів), його провід незмінно перебуває в Україні. Той рух, що своїм героїзмом потряс сумлінням українського народу і світу, видав своїх власних провідників і політичних мислителів, багато талановитіших від тих, яких мають уряд, ОУН і ми, Український Демократичний Рух. Отож вони, а не ми, є природними кандидатами на провідну ролю в українській політиці. Наше завдання допомагати їм, стимулюючи думку, а не керувати ними. Така є роля всіх політичних діячів на еміґрації, хібащо прикмети котрогось із них є такі виняткові, що народ сам орієнтується на нього.

3. Уряд і ОУН вважають, що український народ може відбудувати свою державу тільки і єдино за допомогою революції і революційних методів боротьби. Еволюційні методи вони відкидають і засуджують.

Ми ж, Український Демократичний Рух, згідно з поглядом, висловленим у т. 2 цього „становища", вважаємо, що тільки українські лідери в Україні мають об'єктивні можливості, а тому й право до того, щоб вирішувати, які є найкращі методи боротьби у змінних ситуаціях нашого народу: революційні, чи еволюційні.

Як відомо, провідні особи дисидентського руху, а за ними і його учасники прийшли до висновку, що під сучасну пору мирні, еволюційні методи боротьби найліпше служать інтересам української нації (до такого висновку прийшли всі народи Совєтського Союзу і сателітних держав). І тому вони прийняли за основу своєї політики боротьбу за здійснення постанов конституції СССР і УССР, Загальної декларації прав людини, схваленої Об'єднаними Націями (а пізніше підтвердженої кінцевим актом Гельсінкської конференції). Як відомо, ці чотири документи разом узяті ґарантують усім народам (а в тому і Україні) право на життя у власних самостійних державах (вихід із СССР), а Декларація ОН забезпечує право на вільний розвиток людини в таких розмірах, яких досі ніхто і ніколи в історії так широко і всеохоплююче не скондифікував.

Ми, Український Демократичний Рух, вважаємо, що таке рішення справи є розумне, доцільне і достосоване до вимог теперішньої ситуації в Україні, в СССР і в світі. Революція і революційні методи боротьби під сучасну пору принесли б для України катастрофічні наслідки (пригадаймо повстання в Угорщині 1956 р.!). Звичайно, обставини в СССР і у світі можуть змінитися і, тоді, революція може стати вимогою часу. У визвольній боротьбі не можна відмовлятися в принципі від будь-яких методів змагання (наприклад: від еволюції) і „незмінно" зв'язуватися тільки з революцією (або навпаки).

4. Уряд і рев. ОУН у своєму документі висувають обвинувачення в сторону „деяких чинників на еміґрації", що це вони підсувають українському рухові опору думки

(Закінчення на стор. 4)

Софія Наумович

ПРО ЦЕ І ТЕ...

Париж. — У нас у Франції така свобода для всіх, що постійно хтось страйкує, а найбільше пошта, то й не дуже хочеться звітувати з наших подій — бо й не знати, коли воно дійде до нашої „Свободи".

По правді, то ми тепер у Парижі тільки цим і займаємося, щоб гідно і гарно видати французькою мовою пропам'ятний збірник на пошану І. Франка у 120-ліття його народження і 60-ліття смерти. Ці роковини, щоправда, минули ще 1976 року, алеж бо „День Івана Франка" на Сорбоні відбувся щойно 1977 р., а збірник, закономірно, мав би появитися 1978 року.

Роботу над збірником розділили більш-менш рівномірно: всі члени Делеґатури Українського Вільного Університету дістали т. зв. „листи" і мусять збирати фонди на видання, а підписана вдостоїлася не так почесної, як „відповідальної" роботи: зібрати матеріял (чи знаєте, читачу, що це значить?), переписувати інколи нечіткі й позамазувані рукописи і, врешті, читати всілякі „коректи" і „ревізії" та взяти на свою голову всі власні й чужі помилки! Та все ж таки це легше, як збирати гроші!... А втім, коли вже навіть Сорбона, заходами проф. Мішеля Кадо, погодилася заплатити частину коштів і ректор УВУ Володимир Янів мусітиме десь „витріснути" свою частину, — то чейже наше громадянство не залишить нас на льоду!.. Ректор старається, бо коли б йому не пощастило, — яка ж це була б радість для „воріженьків! Зате коли пощастить, — він матиме ще один листочок до лаврового вінка, який сам собі сплітає різними подвигами: то закупом будинку, то признанням прав німецьким урядом для УВУ, то цілим рядом різних імпрез, видань, викладів, курсів, симпозіюмів, у тому й його власних поетичних вечорів, і чого то ще його вигадливість не придумає!..

Тому, шановні читачі, яке не було б ваше ставлення до цього „мандрівного голляндця" (саме тепер він приземлився на землю Вашінгтона і Діфенбейкера — доктора „гоноріс кавза" УВУ) — як його зустрінете, не завагайтеся передати вашого внеску на цей збірник!.. Коли ж ваша сума буде доволі показна, то й ваше прізвище знайдеться серед добродіїв збірника у честь Івана Франка, — великого вченого і подивугідного науковця різних ділянок знання, якого можуть нам позавидувати не одні культурні народи...

А тепер почну з іншої бочки, бо й так усі мені дорікають, що я надто всім „каджу". А люди й не знають, що коли я „відважуся" на критику, то її, з правила, редактор вкидає до коша, зате ж радо друкує похвали. Можна рискнути гіпотезою, що наші редактори люблять „кадило", а не люблять „критики", навіть коли вона потрібна і подиктована загальним добром.

Проте, ще раз зарискую і щоб легше пройшло, назву речі не по „імені", а просто „здивуванням", що щось таке ще може існувати у нашій славетній „діяспорі".

У збірнику доповідей із УІІІ Міжнародного конгресу славістів у Загребі, — українські славісти, як і годиться, дали свої резюме різними европейськими мовами. І тільки дві пані, одна з Франції, друга з Канади, написали їх московською мовою! А як це погодити з загальною думкою, що українські жінки більше стійкі від чоловіків?.. Якщо йдеться про доказ — то він чорний по білому: два товсті томи „Комюнікасіон де ля делеґасіон францез о УІІІ Конґре ентернасіональ де слявіст, Загреб 3-9 септамбор 1978". Коли ж додати до цього, що навіть українські славісти з СССР чи сателітів дали свої резюме — українською, французькою, англійською, німецькою чи хорватською мовами, — то ясно, що поступок наших дам, — „дивує"...

Це, звичайно, не відноситься до всього жіноцтва, зокрема до Союзу Українок у Франції, з його енерґійною головою Марією Митрович, який відкрив зимовий сезон у Парижі показом двох „фільмів": українського печива з прозірок СФУЖО та „Маніфестація з приводу пам'ятника Шевченкові" — унікального і вже історичного фільму Б. Чумака. Ця імпреза викликала велике зацікавлення і чисельність публіки, як теж висловів признання для СУФ за добру ініціятиву. А присутні на цій імпрезі священики з Ліону й Риму запросили цей фільм до своїх парафій. І тому нам подвійно прикро за московське резюме наших посестер на конгресі в Загребі, — хто їх туди делегував?

О. Гайський

ПОЧВІРНА СТОЛИЦЯ — ЧИ МАЛЕ ПИВО?

I

Клівленд, Огайо. — З великого грому — заплянованого відклику посадника Деніса Кусініча — впав малий дощ. Хоч тут судові інстанції відкинули домагання Кусініча: припинити акцію відкликання („рікол"); хоч був великий шум і всі місцеві газети заявилися за „відкликанням", посадник більшістю трьох із половиною сотень голосів виграв плебісцит і залишився в уряді...

Причина? — Їх є декілька. Найважливіші: 1. в час, коли прихильники відклику публічно голосували, Кусініч тихо телефонував до простолюддя, представляючи себе як защитника бідних, а водночас залякуючи їх, мовляв, на випадок його поразки, Клівленд дістав би чорного мейора; 2. на світі завжди було більше наївних, ніж розумних людей — демагоги завжди знайдуть послух у перших, навіть як ті обіцяють їм дослівно золоті грушки на вербі; 3. коли розумні галасують, але не підуть до виборів і не голосують, а наївні підуть — перемога може тільки бути по стороні останніх; 4. Кусініч в останні тижні перед плебісцитом раптом почав вести себе... як посадник: щодругий день відкривав-посвячував нові відноги каналізації, покривав асфальтом занедбані вулиці, витягнув біля головної пошти новий стейтовий бюровий будинок (імени довголітнього посадника і губернатора Ф. Лявші) — а велетенські „повстери"-стояки всюди кричали: „Мейор Деніс Кусініч (робить це все)"...

Після виборів-плебісциту Кусініч показав, який хитрий з нього тактик і дипломат. Він знав, що перемога не поможе йому, як він не зацитькає ворожо наставленої до нього Міської Ради, під проводом неґра Джорджа Форбеса. З тією метою закликав Форбеса на чайок до ресторану, пред'явив свою програму, яка мала запевнити йому симпатії „блаженних наївних", і просив контрагента виставити свою програму. За одним чайком здобуто компроміс і договір співпраці, з якого вчитись би нам, українцям: де нема сили змусити другу сторону, лишається тільки компроміс (якщо на постійній внутрішній борні не має терпіти громада).

Але на довшу мету Кусініч, навіть при найкращій волі, не міг зберігати умови договору: як самозваний апостол нового суспільного ладу — „міського народництва" („урбан попюлізм") посадник не визнає співпраці з банками й великим бізнесом, а коли ці потентати реванжуються (не купують міських бондів, чи не інвестують грошей у міські підприємства) — Міська Рада відчуває це як саботаж її програми з боку посадника. В висліді є нова війна, нові навзаємні „вето" і оскарження... Форбес публічно назвав Кусініча расистом, комуністом, ще й меккартіїстом — хоч ці два останні поняття виключають одне другого (сенатор Джозеф МекКарті дошукувався всюди комунізму, щоб викурити його...).

Але Кусініч уже навіть не реаґує на таке: він не хоче завогнювати справи з Міською Радою — і то є його єдиний принос до заключеного з нею договору... — поза тим він перебуває на дев'ятій хмарі свого „посланництва". Під кінець вересня він поїхав з ним до Вашінгтону й говорив до слухачів 200 станцій американського радіо й телебачення. Після промови представники преси, без обиняків, спитали його:

— Ви направду популіст — чи тільки демагог?..

Сяк чи так Кусініч зробив собі з Клівленду пробного крілика для своїх соціяльних експериментів. (Хоч знавці кажуть, що Кусініч тільки виконує пляни, які йому підсуває його „местермайнд" — секретар Баб Вайсман).

II

Не вибухла теж друга сподівана бомба — на фронті шкільництва, докладніше, десеґреґації, з насильним переводженням учнів до іншорасових шкіл. Саме в час, як на початку вересня мали початися вуличні бійки й „бостонські сцени" між органами безпеки і противниками перевоження дітей („басінгу")— вибухнув страйк учителів та шкільних робітників, коло якого безсилими виявилися і федеральний суддя Баттісті і Національна Асоціяція росту кольорових осіб. Щойно в середині жовтня в публічних школах Клівленду почалася наука після того, як шкільним учителям і службовикам запевнено 8-відсоткову підвишку платень (коштом редукції майже 1000 службовиків і замкнення 26 шкіл...).

З „браку ляку" Баттісті поділив процес десеґреґації (перевоження учнів) на дві фази: першу — в лютому, а другу — в вересні 1979-го року. Але шкільна влада намагається в Реґіональному („Сиркют") суді в Сінсиннаті добитися повного здержання цілої акції (так, як цього добився Колюмбус — столиця Огайо). За той час нові молоді люди в проводі шкільництва — суперінтендент П. Карлін і президент Шкільного Уряду, Дж. Ґалаґер, молодший, поволі, але певно почали добиватися до нирок судді Баттісті та його наказного, привезеного для десеґреґації з Бостону заступника суперінтендента, Чарлса Лефтвічова. П'ятьох із привезених Лефтвічових штабовців відіслано назад додому. Кажуть, що швидко зрезигнує і втече („наче вовк, манівцями") теж сам Лефтвіч... Батісті піниться з люті, мовляв, яким правом звільняють з праці його спеціялістів?... Мовляв, він винуватців за непослух судові — го, го, го!... Але його погрози не застрашують молодих людей, які мають сильні нерви і відчувають за собою моральне право: коли треба ліквідувати десятки шкіл і десяткувати персонал шкільництва, щоб звести докупи кінці бюджету — тоді мусять вибачати імпортовані „спеціялісти десеґреґації", з міністеріяльними платнями та всякі споріднені з такою акцією фірми (а є їх аж три!), з годинною ставкою 110-140 долярів!!!

III

Що з таким станом справ уявляє собою Клівленд? Американські журналісти назвали це місто столицею кризи в Америці...

Але події останнього часу виявляють, що така характеристика далеко неповна. Недалеко шукаючи за доказами, в Клівленді в наші дні перебував на лікуванні серця король Савдійської Арабії, Халід. З ним був міністер оборони тієї держави, брат короля — принц Султан. А тому що Савдійська Арабія монархія, в якій править король — все важливе державне діловодство названої країни відбувалося в Клівленді (до короля приїздили по підписи арабські державні достойники й американські, в політичних справах, як державний секретар Венс, секретар оборони Гаролд Бравн і інші...). На державних актах короля позначено: „Поладнано в Клівленді, Огайо, ЗСА"...

Чи це не доказ, що Р. Б. 1978 Клівленд на протязі цілого місяця був столицею Савдійської Арабії?.. А факт, що це не вперше володарі і найбільші державні достойники їдуть на лікування до Клівленду, імплікує висновок, що це місто є теж столицею американської, чи і всесвітньої медицини.

Та на цьому не кінець Посадник Деніс Кусініч — поб'юсь з Вами в заклад — мріє і бачить своїми віщими очима час, коли Клівленд стане столицею його „урбаністичного популізму", очевидно, з ним, Кусінічом, як лідером.

В таких умовах нашому братові не лишається нічого іншого, як нагадати, що український Клівленд є теж столицею жертвенности на справу справ української еміґрації: науку — як необхідну передумову й підбудову для визволення України. Ну, де всі ґіґантичні Ню Йорки, Філядельфії, Чікаґо, Вінніпеґи й Торонто? Ми щось не запримічуємо їх величини у збірках на Український Гарвард...

...А з тим усім, емеритований ас льокального щоденника „ПлейнДілер", Філіп Портер, каже, що „Клівленд, колись мале великомісто, став великим містечком": актуальним жарґоном кажучи — малим пивом став...

І теж має рацію.

Продовження буде]

Ярмарок 83-го Відділу СУА

Ню Йорк (О. Ю.) — Відділ Союзу Українок Америки влаштовує свій річний Ярмарок в неділю, 19-го листопада ц. р., від год. 9-ої до 2-ої в домівці СУА при 108 Друга евеню в Ню Йорку. Цей Відділ СУА у всій своїй діяльності головну увагу звертає на працю для наших дітей, як наприклад, щорічна ,,Ялинка'', Ляльковий Театр, веде Світличку у Ню Йорку тощо. Під цим кутом і підготовляє кожного року свої ярмарки. На них багато завжди вишитих предметів для дітей, розмальовані українськими мотивами іграшки, прикраси на ялинку, видання ОПДЛМ, керамічні вироби та печиво. Цього року в часі Ярмарку відбуватиметься ще й висвітлення прозірок на тему ,,Обрядове печиво'' з текстом-поясненнями п-і Люби Волинець.

ВИСТАВКА В. СВИРИДЕНКА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Тут в середу, 1-го листопада ц. р., в приміщеннях Федеральної щадниці при 140 Віллім вул. і 99 Чирч вул., почалась виставка праць Володимира Свириденка, українського мистця середнього покоління з Клівленду. Виставка триватиме до четверга 30-го листопада ц. р.

Зростають економічні зв'язки між ЗСА та Китаєм

Пекін. — **Минулої середи, 8-го листопада, американський секретар сільського господарства Роберт Берґланд, який відвідував комуністичний Китай, повідомив, що ЗСА і Китай дійшли до порозуміння відносно обміну спеціялістами і техніками в ділянці сільського господарства, як теж студентами, додаючи, що Пекін правдоподібно теж закупить в Америці велику кількість зерна.**

Раніше секретар енерґетики Джеймс Шлесінджер поінформував, що уряд президента Джіммі Картера запропонував допомогти комуністичному Китаєві розбудувати нафтову індустрію, беручи до уваги те, що в Китаї та китайських територіяльних водах є великі поклади нафтової ропи, які ще цілком не заторкнені.

Крім того, в кінці минулого тижня представники китайського уряду підписали угоду з американською фірмою ,,Міжнародна Готелева Корпорація" в справі конструкції 5-6 готелів в таких китайських містах, як Пекін, Шанхай, Кантон та інших. Кожний з готелів мав би біля 1000 кімнат, а будова всіх готелів коштувала б біля 500 мільйонів долярів. Згадана американська фірма, яка є філією ,,Пан Амерікен Ворльд Ейрвейс", не тільки збудує ці готелі, але буде заряджувати ними.

Передбачають й інші подібні домовлення між урядом ЗСА та американськими підприємствами з комуністичним Китаєм.

Ділимося сумною вісткою, що в четвер, 9-го листопада 1978 року відійшов у Вічність у Денвері, Кольорадо

бл. п. Митрофорний Протоієрей

ТЕОДОСІЙ ДІАТЕЛОВИЧ

нар. 1-го листопада 1896 році в Полтаві, основоположник та настоятель української православної церкви св. Покрови в Денвер, Кольорадо, учасник Визвольних Змагань, нагороджений Хрестом С. Петлюри, Воєнним Хрестом та Хрестом Вільного Козацтва.

ПОХОВАНИЙ 14-го листопада 1978 р. на Українському Православному Цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
РАЇСА — донька
Д-р ЄВГЕН ПЕТРІВСЬКИЙ — зять
КАТРУСЯ та АНДРІЙЧИК — внуки

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Приятелями, що після тяжкої і довготривалої недуги, 13-го листопада 1978 р., з волі Всевишнього, відійшла від нас у Вічність, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБУНЯ і СВАХА

бл. п.

МАРІЯ ФИДОРУК

Горем прибиті:
АДАМ — муж
ГАЛИНА і ВОЛОДИМИР — донька і зять
ОКСАНА і ВОЛОДИМИР — внуки
ЛІДІЯ і ВАСИЛЬ ГРИГОРЕНКИ — свати

•

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в похоронному заведенні Conroy Funeral Home, 21 E. 2nd St., Bound Brook, N.J. у п'ятницю, 17-го листопада, о год. 7-ій веч.

Від'їзд з того ж заведення до Церкви-Пам'ятника для похоронної Служби в суботу, 18-го листопада 1978 р., о год. 9-ій ранку, а відтак похорон на цвинтарі о 10-ій год. ранку.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, дня 9-го жовтня 1978 року у Байоні, Н. Дж. відійшов від нас у Вічність, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІД і ПРАДІД

бл. п.

МИХАЙЛО ВОЛОШИН

Цією дорогою складаємо щиру подяку Односельчанам, Приятелям, Знайомим та всій Українській Громаді в Байоні, Н. Дж., які розрадою, співчуттям і морально піддержали нас в ці тяжкі години.

Щиро дякуємо Всечесному отцеві Деканові Антонові Борсі за похоронні відправи, п. Миронові Сірому за прощальне слово на могилі, диригентові п-і М. Фесьо і хористам за співи.

Сердечно дякуємо усім Жертводавцям за квіти і пожертви на Служби Божі. Рівнож дякуємо п. Зенові Сірому за проведену збірку і всім Жертводавцям, які зложили $175.00 на українських інвалідів, $175.00 на українську католицьку радіопрограму в Ню Йорку, $50.00 на Світовий Конґрес Вільних Українців і $90.00 на УККА.

Рівнож дякуємо всім нашим Односельчанам, що зложили свої жертви в пам'ять Покійного на різні добрі цілі.

Щиро дякуємо всім Тим, які в робочий день потрудилися відпровадити Покійного на місце Вічного Спочинку на український цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — ТЕКЛЯ
ДІТИ, ВНУКИ і ПРАВНУКИ

Поправка до Подяки

Помилково пропущено з листи на стипендійний фонд дітям по

св. п. Любомирові Стасюкові

слідуючі особи — зложили по:

100.00 дол. — Дамян та Хризанта Кордуба;
50.00 дол. — Степан і Дарія Кравченюк, Зенон і Марія Кобилянський, Юрій і Ірена Лаврівський;
30.00 дол. — Роман Куціль;
25.00 дол. — Лев і Дарія Ломиш.

За недогляд прошу вибачення.

ГАЛИНА СТАСЮК

Замість квітів на свіжу могилу Незабутньої і Дорогої

сл. п. інженерової Дарії Хроновят

складають на Патріярший Фонд:

Володимира і Степан Небеш	$30.00
Константин Бачинський	30.00
Разом	$60.00

Замість квітів на могилу Дорогого Приятеля нашої Родини

бл. п. проф. Дмитра Козія

складаю 15.00 дол. на потреби Пласту.

Стактон, Каліф.
Наталія КАМЕНЕЦЬКА

Українська Вільна Академія Наук у США із смутком повідомляє, що 15-го листопада 1978 року, після короткої хвороби, упокоївся на 84-му році життя

бл. п.

Проф. ІВАН ЛУКИЧ ЗАМША

довголітній секретар Управи і керівник Фінансового Відділу Академії.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Дата похоронів буде подана в черговому оголошенні.

З Волі Всевишнього відійшла у Вічність в суботу, 11-го листопада 1978 року, по короткій і важкій недузі, на 82-му році життя

бл. п.

СТЕФАНІЯ АРТИМОВИЧ

з дому КУЗИК

вдова по бл. п. інж. АНТОНОВІ АРТИМОВИЧЕВІ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок і вівторок, 13 і 14-го листопада 1978 року.

ПОХОРОН — в середу, 15-го листопада 1978 р. з похоронного закладу Музика і Син до собору свв. Володимира й Ольги, а опісля на цвинтар св. о. Миколая в Чікаго, Ілл.

Залишені в смутку:
брат — МИХАЙЛО з родиною в Україні
брат — МИРОН з родиною в Польщі
та ближча і дальша Родина в Америці й Україні

•

Замість квітів на Її могилу, проситься складати пожертви на Іконостас в соборі свв. Володимира й Ольги, або на Стипендійний Фонд Студентам Богословії при Філії УКУ в Чікаго, Ілл.

ДРУГА КОНЦЕПЦІЯ...

(Закінчення зі стор. 2)

про еволюцію, хоч, мовляв, вони, дисиденти, стоять на позиціях революції. Це неправильно. Адже продовж останніх майже 20 років не було з України ніякої вістки про революційну діяльність. Не інформували про неї ані періодичні видання дисидентського руху, ані не було згадки про них у листах поодиноких діячів-дисидентів (а їх надруковано в еміграційній пресі багато сотень!). Не згадують про них також туристи звідти і не чули про революційну діяльність відвідувачі звідси. Нема також ніяких даних про те, щоб ОУН (всіх трьох відламів) мала в Україні свої організовані кадри. Навпаки, є вісті, що колишні члени революційного руху з Другої світової війни (ОУН, УПА, УГВР) надають перевагу еволюційним методам боротьби.

5. Уряд і ОУН стараються вмовити в українську громадськість, що боротьбу в Україні ведуть люди лише одного ідеологічного спрямування. Особливо залежить їм на тому, щоб не було в тій боротьбі марксистів. Таке мислення це пережиток тоталітаризму, який уявляє собі націю як ідеологічно зуніформоване суспільство. Тим часом, у демократичному суспільстві (а таким є дисидентська Україна!) були, є і будуть люди і організації різних переконань і різних ідеологій. Всі вони мають рівні права і обов'язки супроти свого народу. Треба радіти, що українська нація досягнула такого ступня розвитку, в якім всі її політичні і ідеологічні табори мають державницьку програму. Намагання уряду і рев. ОУН викинути з нації марксистів (або будь-яку політичну групу) з погляду інтересів її визвольної боротьби і з погляду демократії — трагічна помилка. УДР буде з нею боротися ще й тому, що така постановка справи є першим кроком до домашньої війни в Україні тоді, коли народ потребуватиме всіх своїх сил на фронті проти його ворогів.

6. Із тез обговорюваного документу виходить, що уряд і рев. ОУН готові викинути поза рами суспільства не тільки марксистів, а й ті партії, погляди яких не покриваються з їхніми. Вони пишуть: ,,Взаємовідношення між українськими політичними партіями... визначується інтересами української визвольної політики... та їхнім ставленням до ідейно-політичних позицій нескореної України, до потреб і вимог її революційно-визвольної боротьби...''

Звичайно, якщо про потреби і вимоги революції в Україні вирішуватимуть ОУН і уряд, то вони заведуть терор проти своїх ідеологічних противників. Один приклад з останніх місяців вияснить усе: уряд (М. Лівицький і М. Степаненко) не допустили до УНРади дві партії — УНДО і УРДП (хоч Президія Української Національної Ради ухвалила їх прийняти) лише тому, що ті партії мають інші погляди на тактику української визвольної політики.

7. Уряд і ОУН відмовляються використовувати державний статус УССР у визвольній боротьбі українського народу. Інакше думають наші дисиденти. Вони вимагають від Кремлю, щоб УССР дано всі права суверенної держави включно із правом вийти із СССР. Такі самі погляди мають ген. Петро Григоренко і Леонід Плющ.

Ми, Український Демократичний Рух, стоїмо по стороні дисидентів, а не по стороні уряду і рев. ОУН.

8. У документі уряду читаємо, що боротьба за права людини, яку ведуть українці на рідних землях і поза ними, є безнадійна, бо ,,виборення їх в імперії є фікцією і самообманом поневоленого народу''.

Ми не погоджуємося. Ця боротьба корисна. Вона змобілізувала великі національні енергії. Зрушила сумління. Вказала на кривди, обман і неправду. Зло була симпатії своїх і чужих. Зактивізувала українську молодь на еміграції.

Уряд і рев. ОУН помиляються. Боротьбу за права людини треба вести далі із ще більшою силою.

9. Автори тез висувають перед українською зовнішньою політикою пропозиції, щоб вона домагалася усунення з ОН представників СССР і сателітних держав, а на їх місце щоб впровадила дійсних репрезентантів поневолених народів.

Така політика не знайде зрозуміння і симпатії ні в одній державі світу і тому вона недоцільна. Вона може викликати тільки здивування нереальним способом думання українських політиків. Зате реальним є боротися за здійснення постанов Загальної Декларації прав людини. Можна також брати до уваги останні спроби ОН розв'язувати деякі питання міжнародної політики за допомогою своїх власних збройних сил (Близький Схід і деякі держави в Африці).

10. Автори тез української зовнішньої і внутрішньої політики зайняли позицію також щодо наших сусідів. На їхній погляд, треба і можна співпрацювати з визвольними організаціями тих народів, але під умовою, що вони визнають за Україною право на державну самостійність на її етнографічній території.

УДР погоджується з цим поглядом, однак з тим застереженням, щоб не доводити етнографічного принципу до абсурду, тобто до боротьби за кожний повіт.

Приязні взаємини з нашими сусідами в загальному стратегічному пляні нашої визвольної боротьби — варті більше як один чи другий клаптик пограничної землі. Переговори про долю тих окраїн залишім урядам наших вільних держав.

11. Уряд і рев. ОУН визначили свою позицію також до української спільноти поза Україною такими словами: ,,Українська спільнота поза межами України — це органічна складова частина цілої української нації, з чого випливають і її відповідні обов'язки та завдання супроти українського народу і його визвольної боротьби''.

Ми, УДР, заступаємо погляд, що взаємини між українським народом і між емігрантами і поселенцями є багато складніші, як це уявляють собі автори ,,принципів''. Особливо ж не погоджуємося із закликом голови рев. ОУН, Я. Стецька, який ще недавно звертався до українців поза Україною, щоб вони не приймали громадянство держав, де вони живуть.

Завданням тих наших земляків, які призначенням жорстокої долі опинилися поза рідною землею, є входити в життя тих країн, де вони живуть, займати там відповідальні становища, допомагати Україні в її змаганнях за свободу і державність. Максималізм уряду і рев. ОУН так само шкідливий, як мінімалізм тих, які хотіли б, щоб українці розплилися серед окруження і не зберігали своєї культури і своїх традицій.

Оці є різниці між нами і ними. Між УДР з одного боку і урядом та рев. ОУН з другого.

Такі є дві відмінні концепції української зовнішньої і внутрішньої політики на еміграції.

За Президію УДР:

Анатас Фіголь, Роман Ільницький, Михайло Воскобійник, Роман Барановський, Олег Волянський, Ірина Шох, Омелян Тарнавський, Олег Федишин, Євген Перейма

Жовтень 1978

Вступайте в члени УНСоюзу!

НАПЕРЕДОДНІ...

(Закінчення зі стор. 1)

зьмуть участь визначні наші хори, які вже десятки літ плекають хорове мистецтво й гідно репрезентують красу української пісні на сценах Европи, Великої Британії, Канади і ЗСА.

Прикрасою цього Концерту буде співак світової слави, соліст Метрополітальної Опери в Ню Йорку бас — Павло Плішка. Це рідкісна нагода почути цього Богом обдарованого співака й насолоджуватися красою співу, почути рідну пісню наших композиторів у найкращому виконанні. Павло Плішка чаруватиме слухачів такими піснями: „Гетьмани, гетьмани", слова Т. Шевченка, музика М. Лисенка, „Ой, Дніпре мій Дніпре", слова Т. Шевченка, музика М. Лисенка, „Безмежнеє поле" слова І. Франка, муз. Лисенка, „Арія" з опери „Дон Джіованні", Моцарта.

Крім того в програмі Концерту виступлять такі хори: Дівочий хор „Веснівка" з Торонто, диригент Галина Квітка Кондрацька при акомпаньяменті Ляриси Кузьменко. Цей хор зорганізований в 1965 р. Відспіває 6 пісень українських композиторів. Хор „Гомін" з Великої Британії, зі солістом Володимиром Луцевим, диригент Ярослав Бабуняк, при акомпаньяменті Віліяма Дзона, відспіває 7 пісень. Хор діє вже 30 літ. Мішаний хор „Думка" з Ню Йорку, відспіває під дириґентурою Семена Комірного і при акомпаньяменті Євгенії Палій, три твори.

Андрій Добрянський, соліст Метрополітальної Опери, бас-баритон виступає з хором „Думка", як соліст.

На закінчення Концерту всі хори, злучені під дириґентурою Ярослава Бабуняка та зі солісткою Міської Нюйоркської Опери, сопраном Мартою Кокольською відспівають пісню-молитву з опери „Запорожець за Дунаєм" Гулака-Артемовського, „Владико неба і землі". Віримо, що громадянство заповнить велику залю „Карнеґі Голл", щоб послухати наших найкращих співаків і хористів та бути учасниками цього духового бенкету-фестивалю української пісні. Квитки вступу є в передпродажі у крамницях: „Арка", при 48 Схід 7-ма вулиця у Ню Йорку (телефон 212-473-3550 і „ЕКО" при 145 — Друга евеню у Ню Йорку телефон 212-254-0888).

В'ЯЗЕНЬ ІНФОРМУЄ...

(Закінчення зі стор. 1)

дити вночі до туалети відданої на 200 метрів.

У робочому цеху температура взимку доходить до нуля (замерзає вода). У такій температурі доводиться працювати 8 годин при складанні панелів. Крім того не видають теплого одягу (валянки і ватянки), а тих, які собі їх роздобули, адміністрація саджає в карцер. Такий випадок був зимою 1977 року. За те, що я, Ковальов, Гриньків, Чупрій і Сверстюк мали свої валянки й у них взимку ходили й на роботу, нас покарали карцером на різні терміни. В роздягальні немає ні шаф, ні душів. У цеху поставлені дуже високі норми виробітку, які з кожним роком ще підвищують. Ось у 1977 році норма на складання панелів, при яких я працював, була 638 штук, а цього року, без будь-якого удосконалення виробництва, норму збільшили на 668 штук і адміністрація заявила, що норма буде підвищена на 1000 штук. на зміну. Також дуже підвищили норми на деяку роботу при продукції прасок, при чому, розцінку на роботу зменшили.

Адміністрація табору, не бере до уваги ніяких причин, і карає в'язнів за невиконання норм виробітку: або позбавленням продуктів харчування, або карцером (про що я переконався на власній шкірі). Восени 1977 року на мене особисто написав три заяви майстер Панаєвін за те, що я не виконав норми виробітку на складанні панелів, хоч у ті дні, з вини адміністрації табору, бракувало деталів для виконання норми. Подібні акти списували і на інших в'язнів.

У зв'язку з арештом і досліджуванням справи А. Гінсбурга, прошу долучити мою заяву до його справи, а мене викликати на суд як свідка.

М. Слободян

12 червня 1978.

Слободян вислав аналогічну заяву, з проханням викликати його як свідка, до Верховного суду РСФСР де має розглядатися касаційна скарга Ю. Орлова.

У Ню Йорку помер...

(Закінчення зі стор. 1)

тин у Ростові-на-Дону і в м. Горі, де був головою української громади. Був членом Закавказької Крайової Української Ради, делегатом 1-го Всеукраїнського Церковного Собору у Києві.

З початком 1918 року працював як інструктор кооперації в Таращанському Кооперативному Союзі. У вересні того ж року поїхав на вищі інструкторські кооперативні курси Укркоопцентру в Києві. Від жовтня почав працювати у видавничому відділі Дніпросоюзу, з 1919 року працював там же як бухгальтер-інструктор. Від 1922 року був заступником, а пізніше керівником фінансового відділу Вукоспілки у Києві (Всеукраїнська Спілка Споживчої Кооперації). У системі української кооперації працював до 1930 року. Не кидаючи праці, вчився в Українському Кооперативному Інституті, який закінчив 1923 р. Був залишений при інституті, де почав викладати в грудні 1923 року.

15 жовтня 1930 р., в день масових арештів української інтелігенції в Києві, був ув'язнений. Після тримісячного ув'язнення був випущений, знову заарештований у березні 1931 р., і був у тюрмі до кінця року.

До початку війни проф. Замша викладав у вищих учбових закладах Києва, зокрема в роках 1934-39 був керівником пляново-економічної катедри Інституту Наркомтяжпрому.

В роках німецької окупації Києва працював у Вукоспілці, як керівник пляново-фінансового управління.

Після війни перебував, як емігрант у Західній Німеччині. Від осени 1945 року працював у Центральному Представництві Української Еміграції в Німеччині (ЦПУЕ), як заступник керівника фінансового відділу. На 2-му і 3-му з'їздах української еміграції в Німеччині його обирали на керівника фінансового відділу ЦПУЕ.

Проф. Замша був одним з організаторів Української Вищої Економічної Школи в Мюнхені, де був професором і керівником пляново-економічної катедри. В цьому закладі працював до виїзду до Америки.

Прибув до Америки 31 січня 1952 р. На другий день по приїзді почав працювати в УВАН у ЗСА як фінансист, секретар, співробітник видавництва.

Більшість видань Академії, включно з монументальним виданьям ,,Собор св. Софії у Києві'' і 900-сторінковою книжкою ,,Леся українка''. Хронологія життя і творчости'', пройшла через руки проф. Івана Замші.

Ще одне поле діяльности Івана Замші — організація наукових конференцій. Більшість конференцій, що відбулися останніми роками, була справою його рук.

Інформації щодо похоронів св. п. проф. Івана Замші будуть подані згодом.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІРЕНА БАНАХ, членка УНС Відд. 399 в Чікаґо, померла 7 жовтня 1978 на 53 році життя. Нар. 1925 р. в Староміщині, Тернопіль, Україна; членкою УНС стала 1962 р. Залишила у смутку чоловіка Омеляна, сина Ореста, матір Стефанію і брата Теофана та ближчу і дальшу родину в Україні і Канаді. Похорон відбувся 10-го жовтня 1978 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Чікаґо.

Вічна Їй Пам'ять!
Ромац, Б. Припхан, секр.

АНАСТАЗІЯ СТАДНИК, членка УНС Відд. 70, померла 1 жовтня 1978 на 85 році; членкою УНС стала 1934 р.; членкою УН стала 1934 р. Залишила у смутку синів: Нестора й Івана та дочку Неллі. Похорон відбувся 5 жовтня 1978 р. на цвинтарі св. Марії у Флашінґ, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Микола Шеремета, секр.

АНТІН БАТЮК, член УНС Відд. 123 в Скрентоні, Па., помер 23 жовтня 1978 на 83 році життя. Нар. 1894 р. в Збаражі, Зах. Україна; членом УНС став 1922 р. Залишив у смутку дружину Мілдред, сина Ричарда, 3 внуків, дві сестри, брата та багато друзів і приятелів. Похорон відбувся 27 жовтня на цвинтарі св. Андрея в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Голик, секр.

ІЛЬКО ГЕНЕГА, член УНС Відд. 200 в Озон Парку, Н. Й., помер 30 вересня 1978 на 83 році життя. Нар. 1894 р. в с. Догова, пов. Рогатин, Україна; членом УНС став 1915 р. Залишив у смутку синів: Миколу і Івана, 6 внуків, брата Стефана, три сестри та ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 3 жовтня 1978 р. на цвинтарі Голі Руд у Вестбури, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Пригода, секр.

МИХАЙЛО БУЧИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 418 в Торонті, помер 22 липня 1978 на 58 році життя. Нар. 1919 р. в Україні; членом УНС став 1967 р. Залишив у смутку дружину Пелагію і доньку Ольгу Марію. Похорон відбувся 26 липня 1978 р. на цвинтарі Парк Лови в Торонті, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!
Іванна Мельник, секр.

АННА САЄВИЧ, членка УНС Відд. 140 в Янґстави, Огайо, померла 23 жовтня 1978 на 83 році життя. Нар. 1896 р. в Україні; членкою УНС стала 1937 р. Залишила у смутку сина Гаррі і дочку Розу. Похорон відбувся 23 жовтня 1978 р. на цвинтарі Джірард Ліберті Юніон, в Джірард, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Джон Сеніч, секр.

ТЕОДОР СТРИЄК, член УНС Відд. 330 в Літл Фолс, Н. Й., помер 12 вересня 1978 на 83 році життя. Нар. 1895 р. в с. Тростянці, пов. Бережани, Україна; членом УНС став у 1918 р. Залишив у смутку побратиму Стефанію Литвин і ближчу та дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 14 вересня 1978 р. на цвинтарі св. Марії в Тавн оф Геркімер, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Я. Мартинюк, секр.

МИХАЙЛО КАРАБІН, член УНС Відд. 11 в Джонстави, Па., помер 19 серпня 1978 на 71 році життя. Нар. 1907 р. у Філядельфії, Па.; членом УНС став 1942 р. Залишив у смутку дружину Анну і сина, Мартина. Похорон відбувся 22 серпня 1978 р. на цвинтарі Голі Сепальчер, в Савтфілд, Міч.

Вічна Йому Пам'ять!
Юрій Сціленний, секр.

ТЕОДОР ХАН, кол. голова Округи УНС та член Відд. 320 в Балтімор, Мд., помер 25 вересня 1978 на 58 році життя. Нар. 1920 р. в Лютовиськах, Зах. Україна; членом УНС став 1949 р. Залишив у смутку дружину Людмилу, сина Івана, дочку Надію, братів Стефана і Василя та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 29 вересня 1978 р. на цвинтарі св. Михаїла в Балтімор, Мд.

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Малко, секр.

ЙОСИФ КОРПАН, член УНС Відд. 176 в Чікаґо, помер 4 вересня 1978 на 90 році життя. Нар. 1888 р. в Україні; членом УНС став 1917 р. Залишив у смутку сина Раймонда. Похорон відбувся 6 вересня 1978 р. на цвинтарі Мт. Гови в Чікаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Остап, секр.

АННА ХОЛЕВКА, членка УНС Відд. 94 в Гемтремк, померла 6 вересня 1978 на 88 році життя. Нар. 1890 в Бібрці. Україна. Залишила у смутку мужа Андрія, трьох синів і дочку Софію. Похорон відбувся 8 вересня 1978 р. на цвинтарі Белвю, Флорида.

Вічна Їй Пам'ять!
Роман Татарський, секр.

ЮРІЙ П. ЯРЕМА, член УНС Відд. 130 в Ню Йорку, помер 18 серпня 1978 на 69 році життя. Нар. 1909 р. в Ню Йорку; членом УНС став 1960 р. Залишив у смутку дружину Агнес і сина Петра. Похорон відбувся 23 серпня 1978 р. на цвинтарі Кальварія в Квінс, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Юрій Юрків, секр.

АННА ІЛЬКІВ, членка УНС Відд. 16 в Спрінґ Валей, Н. Й., померла 10 жовтня 1978 на 90 році життя. Нар. 1888 р. в Дінаів. Перемишль, Зах. Україна; членкою УНС стала 1921 р. Залишила у смутку дочку Марію, сина Володимира і трьох внуків. Похорон відбувся 13 жовтня 1978 р. на цвинтарі св. Антонія в Нанует, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 19-го ЛИСТОПАДА 1978 р.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42 Відд., о год. 2-ій по пол. в УНДомі при 237 Hope Ave. Проситься чл. взяти участь та вплачувати вкладки на зборах. — В. Марущак, рек. секр.